

Arrest

nr. 188 076 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.-M.A.I.H.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Abu Tsheer, Bagdad.

Op 21 juli 2015 kwamen drie personen van Assa'ib Ahl al-Haq, waarvan twee gewapend, naar uw woning omdat zij op zoek waren naar u. U was op dat moment aan het werk en uw echtgenote kreeg van het drietal de boodschap mee dat u zich diezelfde dag nog naar hun bureau diende te begeven.

Samen met uw sjiitische buurman, A.F., ging u die avond omstreeks zes uur naar het gebouw waar Assa'ib Ahl al-Haq gevestigd werd. Er vond een gesprek plaats waarbij van u gevraagd werd dat u actief

met hen zou meewerken. U gaf hierbij aan dat dit voor u onmogelijk was omdat u fysieke problemen had met uw been en omdat u de enige kostwinner voor uw gezin was. Het gesprek werd na een half uur afgesloten waarna u naar uw woning terugkeerde.

Op 26 juli 2015, wanneer u samen met uw gezin op de terugweg was van een familiefeest, merkten u en uw vrouw op dat jullie woning met graffiti beklad was. Op jullie gevel stond een tekst die luidde: "gezocht, wordt niet verkocht of verhuurd". U ging nog enkele persoonlijke documenten en wat goud ophalen in uw woning en meteen daarna keerde u terug naar uw zus. Vanaf dit moment dook u onder uit angst voor de militie Assa'ib Ahl al-Haq.

De volgende dag, op 27 juli 2015, ging u 's morgens met een taxi naar uw buurman A.F.. Hij zei dat het gevaarlijk was voor u om daar te zijn en bracht u buiten de wijk Abu Tsheer. Tijdens uw ontmoeting met uw buurman werd u door een collega opgebeld en kwam u te weten dat vier militieleden naar uw werk gingen op zoek naar u. Nadat u dit te weten kwam, stapte u in de buurt van Al Saha uit de wagen van uw buur en ging u met een taxi terug naar de woning van uw zus.

Op 28 juli 2015 ging u naar het politiekantoor van Abu Tsheer om klacht in te dienen. Deze procedure nam een week tijd in beslag. Een vijftal dagen na deze procedure verkocht u uw wagen en besliste u om het land te verlaten.

Op 1 september 2015 verliet u samen met uw echtgenote en kinderen Irak. Met het vliegtuig gingen jullie naar Turkije waar jullie bleven tot 7 september 2015. Die dag maakten jullie met een rubberboot de oversteek naar Grieks grondgebied. Vanaf Griekenland zetten jullie de reisweg verder via de balkanroute tot jullie op 16 september 2015 in België aankwamen. De volgende dag, op 17 september 2015, dienden jullie in België een asielaanvraag in.

Op 10 maart 2016 werd uw broer, die op dat moment met de auto reed, vanaf een ander rijdend voertuig beschoten. De aanvallers dachten verkeerdelijk dat u aan het stuur zat van de wagen want voordat de schoten gelost werden riepen zij: "A., stoppen!" Hij werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenschudding en schotwonden in zijn linkerarm.

U en uw echtgenote hadden de volgende documenten mee ter staving van de asielaanvraag: identiteitskaart A. (k), identiteitskaart As. en kinderen (o), huwelijksakte (o), woonstkaart (o), nationaliteitsbewijzen van het volledige gezin (o), rantsoenkaart (o), foto van bekladde gevel (o), onderzoeksdossier van rechtbank en politie (o), eigendomsakte van woning (o), medisch attest en onderzoeksdocumenten incident broer (k), foto broer (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U zou op 21 juli 2015 persoonlijk benaderd geweest zijn door militieleden van Assa'ib Ahl al-Haq die schijnbaar de bedoeling hadden u een actieve rol te laten opnemen binnen hun werking. U legde dienaangaande echter dermate vage en onduidelijke verklaringen af dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen ter zake. Met name over de kern van de ontmoeting, namelijk wat de militieleden uiteindelijk van u verwachtten, was u erg vaag en onduidelijk. Er werd u gedurende het CGVS-interview meermaals gevraagd wat de wensen van de militie precies waren, maar uw antwoorden beperkten zich steevast tot de stelling dat u hen diende te helpen en dat u diende deel te nemen aan hun activiteiten (CGVS A. p. 17-18).

Hoewel u op een bepaald moment verklaart dat u diende te doen wat ze van u vroegen, bleef het uiteindelijk onduidelijk wat dat precies was (CGVS A. p. 18). U verklaarde bovendien zelf dat u niet kan zeggen wat uw belagers bedoelden (CGVS A. p. 17). Uiteindelijk insinueert u meermaals dat de militieleden van u verwachtten dat u zou deelnemen aan de gevechten die zij leverden (CGVS A. p. 17). U zou uit de woorden van uw belager begrepen hebben dat u diende mee te vechten, volgens u in Fallujah en/of Ramadi (CGVS A. p. 18). Hoewel u vervolgens tot twee keer toe de vraag of u dan werd gerekruteerd om mee te strijden tegen daesh ontweek, geeft u uiteindelijk aan dat u vermoedt dat dat wel degelijk de intentie was van de militieleden die u ontmoette (CGVS A. p. 18). Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het vooreerst onduidelijk en weinig logisch is waarom de militieleden hun vraag om mee te strijden enkel impliciet aan u zouden stellen. Bovendien, en wat inhoudelijk meer van belang is, is het onlogische karakter van uw verklaring dat een sjiitische militie een soennitische burger die reeds jarenlang woonachtig is in Bagdad onder druk zou rekruteren. Uit de beschikbare informatie waarover het Commissariaat beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers duidelijk dat er geenszins sprake is van een structurele, gedwongen rekrutering door sjiitische milities. Wat Bagdad betreft gaf een sjiitisch stamhoofd in december 2015 – dus nadat u bij de milities gesommeerd zou geweest zijn- te kennen dat de diverse sjiitische milities die in Irak actief zijn uitsluitend uit vrijwilligers bestaan. Vanwege het aanzienlijke loon dat sjiitische militieleden uitbetaald krijgen zijn er meer dan genoeg kandidaten en dienen kandidaat-militieleden momenteel zelfs een ganse periode te wachten voor ze wapentraining kunnen volgen. Van de sjiitische

milities gaat dus geen dwang uit. In geen van de rapporten die de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak gepubliceerd werd, wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering van de kant van sjjiitische militieën op enkele recente, geïsoleerde incidenten met IDP's die Bagdad wilden binnenkomen na hetgeen een volledig andere context van uw situatie betreft. De deelname van soennitische moslims aan de strijd tegen IS verloopt voor het overgrote deel op vrijwillige basis. (zie Focus rekrutering PMU 12/06/2016).

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt en u de vraag gesteld wordt of de sjjiitische militie Assa'ib Ahl al-Haq nood had aan mensen omdat ze met te weinig waren verklaart u bovendien zelf: "Nee juist niet. Ze zijn met heel veel." Wanneer u daarop het onlogische karakter van uw rekrutering werd voorgelegd, verandert u het geweer van schouder en geeft u aan dat de ontmoeting er misschien kwam om etnische zuivering te bewerkstelligen. De bespreking die u had met uw belagers zou er volgens u gekomen zijn om u, als soenniet, te ontheemden (CGVS A. p. 18). Uit uw interview blijkt dus dat u slechts na confrontatie met de onlogische elementen uit initiële verklaring overstapt naar een tweede versie die zou inhouden dat de militieleden u wilden ontheemden. Echter, deze nieuwe verklaring is evenmin logisch aangezien redelijkerwijs kan aangenomen worden dat, wanneer gewapende militieën u daadwerkelijk wilden ontheemden, zij u dat ook rechtstreeks zouden gezegd hebben en niet, zoals uit uw verklaringen blijkt, zouden gevraagd hebben om met hen mee te doen (CGVS A. p. 17-18).

Ondanks het feit dat u op 21 juli 2015 een gesprek van een half uur had met de militieleden waren uw verklaringen daarover vaag en onlogisch te noemen. Bovendien paste u uw uitleg over de ontmoeting aan naarmate u geconfronteerd werd met het gebrek aan logica.

Rekening houdend met bovenstaande elementen en het feit dat het u in essentie niet werd duidelijk gemaakt wat er van u verwacht werd, is het weinig logisch dat u op basis hiervan verder zou vervolgd worden. Zo is het bijvoorbeeld onlogisch dat uw woning zonder enige verdere aanleiding op 26 juli 2015 zou beklad worden met de tekst "wordt gezocht, wordt niet verkocht of verhuurd". Dit opschrift is bovendien des te meer opmerkelijk omdat u op dit moment nog niet was ondergedoken (CGVS A. p. 7-8 en 12).

De onduidelijkheid over wat er van u verwacht werd en uw vermoeden dat de militieleden u wilden ontheemden, staan verder in contrast met uw verklaring dat vier militieleden op 27 juli 2015 in de voormiddag naar uw werk (een vismarkt in een andere wijk minstens zestien kilometer verder) gingen in een poging om u terug te vinden (CGVS A. p. 12). Dit is immers een krachtig signaal dat de militie Assa'ib Ahl al-Haq verregaande inspanningen leverde op u op te sporen. Dergelijke handelwijze valt echter moeilijk te rijmen met de onduidelijke en vage bewoordingen waarmee u gevraagd werd om de militie te helpen.

Dezelfde weinig logische gang van zaken is terug te vinden in de aanval op uw broer op 10 maart 2016 (CGVS A. p. 8-9). Er van uitgaande dat de militie Assa'ib Ahl al-Haq er daadwerkelijk een missie van had gemaakt om u weg te krijgen uit de wijk is het merkwaardig dat uw broer, die verkeerdelijk voor uzelf werd aanzien, meer dan zeven maanden nadat u de wijk definitief heeft verlaten werd neergeschoten door uw belagers. Dit is des te meer opmerkelijk aangezien dit incident zich afspeelde in Al Saha en niet binnen de wijk die u vermoedelijk diende te verlaten (CGVS A. p. 9).

Alles bij elkaar dient te worden geconcludeerd dat de militieën enerzijds erg vaag en onduidelijk waren over wat zij van u verwachtten en dat er geen verklaring is waarom zij zich zo zouden opstellen. Volgens uw initiële verklaringen was het voor u echter duidelijk dat men u wilde rekruteren en inzetten in de strijd tegen IS. Geconfronteerd met het onlogische karakter past u echter uw verklaringen aan en vermoedt u plotsklaps dat de bedoeling van de ontmoeting er in bestond om u te ontheemden. Dit gaat echter in tegen de beschrijving die u gaf over de ontmoeting aangezien u duidelijk maakte dat de militieleden u vroegen om hen te helpen en met hen mee te doen. Indien ontheemding de daadwerkelijke doelstelling zou geweest zijn kan immers logischerwijs verwacht worden dat de militieleden u dat ook met die bewoordingen zouden hebben duidelijk gemaakt.

Bovendien is er een schril contrast tussen de vage en onduidelijke verwachtingen van de militieleden enerzijds en hun actieve vervolging, met inbegrip van een schietpartij op uw broer zeven maanden na datum, anderzijds.

Hierdoor bent u er niet in geslaagd om elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal er van overtuigen dat uw aangehaalde asielmotieven geloofwaardig zijn.

Naast het feit dat u er niet in slaagde uw eigenlijke asielaanvraag inhoudelijk aannemelijk te maken, dient er bovendien te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder fundamenteel ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdigheden in een weinig complex vervolgingsrelaas.

Zo verklaarden zowel uzelf als uw echtgenote bij DVZ dat u op 21 juli 2015 slechts 's avonds op de hoogte raakte van het feit dat drie personen die op zoek waren naar u naar uw woning kwamen (DVZ vragenlijst A. en As. 3.5.). Bij het CGVS verklaarden jullie echter beiden dat dit niet het geval was en dat u reeds omstreeks één uur of half twee 's middags te weten kwam dat uw echtgenote ongewenst bezoek had gekregen (CGVS A. p. 11 en 14 en CGVS As. p. 6). Aangezien het hier gaat om feiten die

zowel uzelf als uw echtgenote persoonlijk meemaakten en jullie enkel en alleen op 21 juli 2015 rechtstreeks contact hadden met jullie belagers, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat jullie verklaringen dienaangaande coherent zijn. Dergelijke grote discrepanties inzake de tijdsaanduiding hebben dan ook een negatief effect op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Naast de incoherentie inzake de tijdsaanduiding was uw echtgenote evenzeer tegenstrijdig over de effectieve ontmoeting die zij had met de militieleden. Bij DVZ verklaarde zij over deze personen onder meer: "Ze waren niet gemaskerd of gewapend maar ze hadden wel baarden, het waren leden van Asssa'ib Al Haq." (DVZ vragenlijst As. 3.5.) Later bij het CGVS verklaarde uw echtgenote evenwel: "Ze waren gewapend maar niet gemaskerd." (CGVS As. p. 5) Wanneer uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde zij dat niemand haar vroeg of de militieleden gewapend waren. Hoewel deze verklaring mogelijks correct is, neemt deze niet weg dat uw echtgenote in dat geval zelf, op spontane wijze, verklaarde dat de militieleden niet gewapend waren, hetgeen de tegenstrijdigheid niet wegneemt. Wanneer uw echtgenote vervolgens nogmaals op de tegenstrijdigheid werd gewezen verklaarde zij dat de tolk haar misschien verkeerd begrepen had (CGVS As. p. 8-9). Deze uitleg is echter onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan te maken. Hierdoor dient te worden vastgesteld dat de incoherente verklaringen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten.

U en uw echtgenote legden voorts ook tegenstrijdige verklaringen af over de militieleden die u ontmoette op 21 juli 2015 's avonds. U verklaarde dat u daar vier mensen van de militie ontmoette. Wanneer u gevraagd werd om deze personen te omschrijven verklaarde u het volgende over hun kledij: "Ze waren eigenlijk alle vier in burger gekleed. Maar ze droegen wel zwart." (CGVS A. p. 16) Tijdens het interview van uw echtgenote bevestigde zij dat u haar de personen had beschreven. Uw echtgenote verklaarde: "Hij zei dat ze dezelfde kledij droegen als de mensen die aan de deur waren. Dus in militaire uniformen. Maar niets over het aantal." (CGVS As. p. 8) Er werd vervolgens verder ingegaan op de kleur van deze militaire uniformen waarbij uw echtgenote stelde: "Ja. Het zijn dezelfde. Olijfgroen. Zij van Assa'ib Ahl al-Haq dragen die uniformen." (CGVS As. p. 8) Uw echtgenote werd vervolgens geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen. Ze antwoordde dat zij niet dacht dat u zou gezegd hebben zwarte burgerkledij (CGVS As. p. 8). Aangezien uw echtgenote bevestigde dat u haar een beschrijving gaf van de personen die u ontmoette tasten dergelijke uiteenlopende verklaringen, met incoherenties zowel inzake het type kledij als de kleur, verder de geloofwaardigheid aan van jullie verklaringen.

De combinatie van het feit dat u uw asielrelaas inhoudelijk weinig aannemelijk maakte met de bovenstaande nietlimitatieve opsomming van cruciale tegenstrijdigheid zorgt er voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen. Bijgevolg dient er te worden besloten dat u er niet in slaagde uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u in een door sjiïeten gedomineerde wijk woonde onvoldoende is om de vluchtelingenstatus te verkrijgen. U kocht er in 2008 uit eigen beweging nog een woning nadat u er reeds lange tijd had gewoond, zonder dat u hierbij nadien nog (geloofwaardige) problemen kende (CGVS A. p. 4).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook uw schoonbroer A.-M.A.M.H. (ov 8.113.892) een asielaanvraag in België indiende. Echter blijkt duidelijk uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie eigen asielmotieven aanhalen die los staan van de asielmotieven van uw schoonbroer. Het resultaat van zijn asielaanvraag heeft dan ook geen impact op bovenstaande vaststellingen gezien iedere asielaanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden

gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het

beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof

doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag indiende vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U diende de identiteitskaarten in van uzelf en uw echtgenote, de nationaliteitsbewijzen van het volledige gezin, een huwelijksakte, een rantsoenkaart en een woonstkaart. Deze documenten bevatten louter persoonlijke gegevens die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Verder diende u een onderzoeksdossier in naar aanleiding van de gebeurtenissen waar u mee te maken zou gekregen hebben. Het gaat om diverse documenten van de hand van medewerkers van het lokale politiebureau van Abu Tsheer en van de rechtbank. Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontfemen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Daarnaast diende u de eigendomsakte in van uw woning en een foto van een bekladde gevel. Deze twee documenten hebben echter geen enkele objectief aantoonbare link. De eigendomsakte op zich wordt niet in twijfel getrokken, echter de foto die u indiende van een bekladde gevel toont geenszins aan dat dit om uw gevel zou gaan. Bovendien kan hier terzijde nog bij vermeld worden dat uit het onderzoeksdossier dat u indiende blijkt dat u in uw klacht consequent spreekt over een tekst die werd aangebracht op uw voordeur. Ook de markering met een X-teken werd op uw voordeur geplaatst volgens het onderzoeksdossier. Op de foto van de tekst is er echter nergens een voordeur te bespeuren en ook tijdens uw verklaringen bij het CGVS spreekt u nergens over graffiti op uw voordeur. Bijgevolg kunnen hieraan ook geenszins positieve conclusies worden gekoppeld met betrekking tot uw asielrelaas.

Verder diende u een medisch attest en onderzoeksdocumenten naar aanleiding van de schietpartij waar uw broer het slachtoffer zou van geworden zijn. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw persoonlijke vervolging door militieleden van Assa'ib Ahl al-Haq, is het bijgevolg moeilijk om geloof te hechten aan uw verklaringen aangaande de schietpartij waar uw broer op 10 maart 2016 het slachtoffer van werd (CGVS A. p. 9). Het CGVS beschikt op heden weliswaar niet over voldoende informatie om het incident an sich te weerleggen. Echter is het wel duidelijk dat er onder de huidige omstandigheden bezwaarlijk een oorzakelijk verband kan gelegd worden tussen dit incident en de problemen die u claimde te hebben meegemaakt.

Bovendien geldt voor deze documenten dezelfde opmerking als bij uw persoonlijke onderzoeksdossier, namelijk dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt die aantoont dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief is.

Tenslotte legde u nog een foto voor van uw broer. Deze toont effectief aan dat jullie op elkaar lijken, doch verdere conclusies kunnen hier niet aan worden verbonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.-M.A.H.M.:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en was samen met uw echtgenoot, A.I.H.A.-M. (ov 8.125.628), woonachtig in Bagdad.

Op 21 juli 2015 werden u en uw man benaderd door militieleden van Assa'ib Ahl al-Haq. Deze militieleden vroegen uw man om met hen mee te werken, maar uw man ging hier niet op in. Enkele dagen later, op 26 juli 2015, merkten u en uw man op dat de gevel van jullie woning met graffiti beklad was. Op jullie gevel stond een tekst die luidde: "gezocht, wordt niet verkocht of verhuurd". Jullie vluchtten hierop samen naar uw schoonzus waar jullie bleven tot 1 september 2015.

Die dag gingen jullie met het vliegtuig naar Turkije waar jullie bleven tot 7 september 2015. Vanaf Turkije maakten jullie met een rubberboot de oversteek naar Grieks grondgebied. Vanuit Griekenland zetten jullie de reisweg verder via de balkanroute tot jullie op 16 september 2015 in België aankwamen. De volgende dag, op 17 september 2015, dienden jullie in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS p.10). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Feiten

Bij de uiteenzetting van de feiten in onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"Verzoekers halen een ander feitenrelaas aan dan genoteerd bij verweerster.

Eerste verzoeker stelt dat het begin van zijn verhaal helemaal waar was. Men vroeg aan eerste verzoeker om mee te werken met de milities. Indien dit niet gebeurde zou tweede verzoekster haar broer op gepakt worden en zou zij, samen met kinderen, worden vermoord.

Dit kon door beide verzoekers niet vermeld worden in het gehoor bij verweerster omdat hun neef dit hen zo had opgelegd. De broer van tweede verzoekster heeft een dossier bij UNCHR in Jordanië en hij wou echt niet dat verzoekers zijn dossier zouden belasten.

Verzoekers hebben zich slecht laten adviseren en werden uitermate beïnvloed door hun familie om de waarheid niet te vertellen. Ze hadden schrik en waren angstig om het echte verhaal te vertellen, aangezien er een enorme druk op hen werd uitgeoefend.

Verzoekers willen hun verhaal verder toelichten:

"De broer van tweede verzoekster, A.M.H., is een presentator voor Al Sharqiya in Jordanië en in de Verenigde Arabische Emiraten (stuk 42, stuk 43, stuk 47 en stuk 48). Hij woont zelf in Jordanië. Sinds 2007 werkt ook eerste verzoeker voor de zender El Rafediri.

De programma's die door de schoonbroer worden gepresenteerd in Jordanië verschijnen wekelijks. De naam van het programma is 'De zeven dagen'. Het is een politiek programma over wat er in de afgelopen week is gebeurd. Er worden zeer uitgesproken meningen in verkondigd. Verzoekers leggen CD-roms neer van het programma. Eerst is er een opinie over wat Assaib Ahl Al Haq gedaan heeft tegen El Shariqiya en ook is het werk van de broers Al., N. en O. te zien (stuk 41).

Op 21 juli 2015 kreeg eerste verzoeker bezoek van drie leden van Assaib Ahl al Haq, waaronder twee militairen en één burger. Enkel tweede verzoekster was aanwezig in het huis en ze vroegen haar naar eerste verzoeker. Eerste verzoeker was op dat moment aan het werk. Ze eisten dat eerste verzoeker om 18u naar hun bureau kwam.

Toen eerste verzoeker thuis kwam, vertelde tweede verzoekster wat er gebeurd was. Eerste verzoeker, die soenniet is, ging naar zijn buurman A.F., die een sjiit is, en vertelde hem ook het gehele verhaal. Samen met de buurman ging eerste verzoeker naar het bureau van Assaib Ahl al Haq. Daar hadden ze een gesprek. Het werd duidelijk dat de militie geen probleem had met eerste verzoeker zelf, maar wel met zijn schoonbroer. Hij komt immers op tv en laat zich negatief uit over Assaib Ahl al Haq. Eerste verzoeker antwoordde dat hij er niets mee te maken heeft en dat ze sinds 2007 geen contact meer hebben gehad. De militie geloofde echter niet dat tweede verzoekster niet zou weten waar haar broer is. Er werd aan eerste verzoeker gevraagd om zijn schoonbroer naar Irak te lokken en de militie te verwittigen bij aankomst op het vliegveld. Indien eerste verzoeker niet meewerkt, zouden tweede verzoekster en hun kinderen vermoord worden. Niettegenstaande eerste verzoeker benadrukte dat hij niets met zijn schoonbroer te maken heeft, werd dit argument door de militie niet aanvaard.

Eerste verzoeker kreeg vijf dagen om een plan te bedenken om zijn schoonbroer naar Irak te lokken. Eerste verzoeker kon hier niet over spreken met tweede verzoekster. Eerste verzoeker verplaatste zich voortdurend gedurende die vijf dagen en zocht naar een oplossing.

Op een nacht kwam eerste verzoeker terug thuis na een bezoek aan zijn zus en zag dat er op het huis geschreven was dat hij gezocht werd en dat het huis niet mocht worden verkocht of verhuurd. Tweede verzoekster heeft dit opschrift gezien. Verzoekers konden niet anders dan hun documenten te verzamelen en te vertrekken naar het huis van de zus van eerste verzoeker. Daar vertelde eerste verzoeker alles aan tweede verzoekster. Tweede verzoekster was kwaad omdat eerste verzoeker niets had verteld. Bovendien was de broer van tweede verzoekster Ah.M., die eveneens in België verblijft en waarvan de asielaanvraag nog steeds hangende is voor het CGVS, een maand voordien opgepakt in straat 60 in Dora wijk. Deze gijzeling door de milities vond plaats in juni 2015.

Verzoekers verbleven één maand bij de zus van tweede verzoekster. Op de tweede dag is eerste verzoeker naar de buurman A.F. gegaan en ze zijn samen met de auto naar buiten de stad gereden. Tijdens hun reis kreeg eerste verzoeker telefoon van A.S., een collega van eerste verzoeker. Deze vroeg waar eerste verzoeker was, hij vertelde dat er mensen langs waren geweest op het werk en op zoek waren naar hem. Op dat moment is eerste verzoeker met een taxi naar het huis van zijn zus gegaan.

Eerste verzoeker heeft naar zijn baas gebeld en zijn baas zei dat het beter was voor eerste verzoeker om niet meer naar het werk te komen, aangezien hij geen problemen wou voor eerste verzoeker en ook niet voor zichzelf.

Eerste verzoeker wist niet meer wat hij moest doen. Uiteindelijk heeft de familie besloten dat ze niet meer veilig in Irak konden leven en daarom zouden vertrekken. Eerste verzoeker verkocht zijn auto en alle juwelen. Daarna zijn ze allemaal naar Turkije gevlucht.

Eenmaal in Turkije aangekomen, wilden verzoekers een asielaanvraag indienen bij de Verenigde Naties. Echter kwamen ze tot de vaststelling dat het verhoor pas zou plaats vinden in 2020-2021. Verzoekers hadden onvoldoende geld bij om daar zo lang te blijven wonen en overleven. Bovendien was het hen ook niet toegelaten om daar te werken. Daarom beslisten ze om door te reizen naar de Europese Unie.

Ook twee broers van tweede verzoekster zijn vertrokken. N.M.H., hij werkte voor de zender El Rafidiri en verblijft momenteel in Istanbul (stuk 44). A.M.H., eerder al vermeld, hij werkte voor El Shariqiya en verblijft momenteel in Jordanië (stuk 43 en stuk 49).

Verzoekster heeft nog twee andere broers die één maand voor verzoekers zijn vertrokken omwille van gelijkaardige problemen. O.M.H., hij werkt ook als presentator, verblijft in Duitsland (stuk 45). Ah.M.H., hij was een acteur, verblijft momenteel in België (stuk 46)."

Ondertussen heeft eerste verzoeker vernomen dat hij tot op heden nog altijd wordt gezocht. Eerste verzoeker nam hiervoor contact op met kennissen uit de wijk in Bagdad die dit bevestigden via Viber.

Daarnaast vertelde een vriend uit de wijk dat hij 's avonds andere mensen in de woning ziet, waardoor verzoekers er van uitgaan dat de woning in beslag zou genomen zijn."

2.1.2. Middelen

2.1.2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van "het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur", van de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

"Tweede verzoekster merkt op dat haar interview bij verweerster slechts heeft geduurd van 17.44 uur tot 18:32 uur (zie administratief dossier van verweerster). Dit is uiterst kort.

Het is de plicht van verweerster om de aanvragen van asielzoekers zorgvuldig te onderzoeken. Het is duidelijk dat dit in casu niet het geval is. Verweerster heeft de aanvraag van tweede verzoekster zomaar

geweigerd, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van tweede verzoekster, m.n. dat tweede verzoekster ook een aparte zaak heeft in verband met haar broers.

De werkwijze van verweerster strookt niet met die van een behoorlijk besturende overheid.

Als bestuurlijke overheid is de Commissaris-generaal ertoe gehouden de beginselen van behoorlijk bestuur te eerbiedigen. Eén daarvan is de hoorplicht (OPDEBEEK, I., « Het recht van verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen », in OPDEBEEK, I., (51), nr. 4 ; VAN MENSEL, A., Het Beginsel van Behoorlijk bestuur, Mys en Breesch, Gent, 1997, 25-26).

Recht om gehoord te worden is een beginsel van behoorlijk bestuur: hoorplicht (audi et alteram partem).

De Raad van State neemt aan dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St., Thys, nr. 24651, 18 september 1984; Transport Van Geyt, nr. 26787, 26 juni 1986 e.a. A. Mast e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Kluwer, België, nr. 46)

De hoorplicht geldt telkens tegen iemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die van die aard is om zijn of haar belangen zwaar aan te tasten en die gegrond zijn op zijn of haar persoonlijk gedrag. De bestreden beslissing is ongetwijfeld een dergelijke maatregel (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, 158, nr. 395).

De asielaanvrager draagt in de gegrondheidsfase de principiële bewijslast. Indien het voor bepaalde verklaringen onmogelijk is om bewijzen te vinden, dan moet de asielzoeker echter het voordeel van de twijfel worden verleend (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, nr. 551).

Het voordeel van de twijfel zal worden verleend indien “de juistheid van bepaalde, door de betrokkene aangehaalde feiten, niet met zekerheid na te gaan is, maar als dusdanig niet ongeloofwaardig” is (VBV, 2de kamer, nr. E, 3 september 1992, onuitg.). Maar om geloofwaardig over te kunnen komen, dient verweerster de nodige tijd te nemen om de mensen te verhoren.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid, in het licht van het tweede middel, enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissingen dan ook zonder meer geschonden.”

2.1.2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers stellen dat zij uit vrees de echte redenen niet konden vertellen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Zij menen dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben en dat zij geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst, Irak, te verlaten. Zij wijzen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de uiteenzetting van de feiten en stellen dat er enkel tot het besluit kan worden gekomen dat dit een gedetailleerd, uitgebreid, intern samenhangend en finaal geloofwaardig asielrelaas is, zodat hen tenminste het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Zij stellen dat zij worden vervolgd door de sjiiitische militie Assaib Ahl al Haq (hierna: AAH) die duidelijk vanuit sektarische motieven opereert. Zij stellen tevens dat het voor hen onmogelijk is om de bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten, die niet in staat zijn zichzelf te beschermen, noch om hen individuele bescherming te bieden.

2.1.2.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting trachten verzoekers de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Zij besluiten als volgt: “*Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?*”

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bundel met 49 stukken.

Met een aangetekend schrijven van 21 december 2016 brengen verzoekers samen met een eerste aanvullende nota de beroepskaart van de broer van tweede verzoekster, N.M.H.M., bij samen met een vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Met een aangetekend schrijven van 20 april 2017 brengen verzoekers samen met een tweede aanvullende nota een bundel bij van elf bijkomende stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 21 april 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Ter terechtzitting leggen verzoekers een handgeschreven brief van hun zoon neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoekers de schending aanvoeren van "*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*" laten zij na aan te duiden welk algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekers stellen dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

In het kader van hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS voerden verzoekers aan dat eerste verzoeker werd bedreigd door de sjiitische militie AAH teneinde hem te dwingen met hen mee te werken. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) eerste verzoeker slechts vage verklaringen kon afleggen over hetgeen precies van hem werd verwacht door de sjiitische militie, (ii) het, gelet op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat er in Bagdad geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiitische milities, niet aannemelijk is dat eerste verzoeker als soenniet gedwongen zou worden om met een sjiitische militie samen te werken, (iii) eerste verzoeker na confrontatie met voormelde informatie in het administratief dossier zijn verklaringen aanpaste en verklaarde dat de doelstelling van AAH erin bestond hem en zijn gezin te ontheemden, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met zijn eerdere verklaringen, (iv) de bekladding van hun woning zonder enige aanleiding niet in overeenstemming te brengen valt met het feit dat zij op dat moment nog niet waren ondergedoken, (v) het evenmin aannemelijk is dat de broer van eerste verzoeker zou worden beschoten omdat men hem met eerste verzoeker verwisselde, terwijl eerste verzoeker reeds zeven maanden eerder de wijk had verlaten en dit incident bovendien niet plaatsvond in de wijk die hij zou dienen te verlaten, (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment waarop eerste verzoeker op de hoogte kwam van het bezoek van de militieleden op 21 juli 2015, (vii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de ontmoeting met de militieleden op 21 juli 2015, (viii) het loutere feit als soenniet te wonen in een

overwegend sjiitische wijk op zich onvoldoende is voor toekenning van de vluchtelingenstatus, temeer daar zij geen geloofwaardige problemen kenden, en (ix) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers hun eerdere verklaringen met betrekking tot de redenen waarvoor zij hun land van herkomst stellen te hebben ontvlucht in onderhavig verzoekschrift grondig wijzigen (zie *supra*, punt 2.1.1.). Verzoekers wijzen nu op de professionele activiteiten van een broer van tweede verzoekster, A.M.H., die in Jordanië werkzaam zou zijn als presentator op een televisiezender die kritisch is voor onder meer de sjiitische militie AAH. Deze militie zou bijgevolg eerste verzoeker bedreigen en hem vragen zijn schoonbroer naar Irak te lokken en de militie te verwittigen wanneer hij aankomt op de luchthaven. Aangezien verzoeker weigerde met de militie mee te werken, dienden verzoekers hun land van herkomst te verlaten, zo stellen zij, en diende ook de andere broer van tweede verzoekster, N.M.H., naar Istanbul te vluchten. De ouders van tweede verzoekster zouden naar Egypte zijn gevlucht blijkens hun tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9). De andere broer van tweede verzoekster, O.M.H., zou blijkens deze tweede aanvullende nota in Duitsland zijn erkend als vluchteling.

Daar waar verzoekers in hun eerste middel aanvoeren dat het gehoor van tweede verzoekster op het CGVS te kort heeft geduurd en dat zij hierdoor niet in staat was haar relaas uiteen te zetten, kunnen zij niet worden gevolgd. Op het einde van haar gehoorverslag staat immers het volgende te lezen:

"Heeft u alle redenen voor uw vertrek en waarom u niet wil terugkeren naar Irak verteld? Ja ik heb dat kunnen vertellen maar er zijn vast dingen die ik niet verteld. Ik wil nog meer zeggen. Ik luister. Zijn de vragen klaar en kan ik mijn verhaal vertellen? Wel, ik vroeg in het begin om uw verhaal te vertellen, maar u was toen inderdaad erg bondig. Maar u kan nu wel nog vertellen wat de redenen voor het vertrek zijn. Ik wil eerst België bedanken. Hier kreeg mijn man twee operatie. We voelen ons hier veilig. Daar waren we bang. Ik wil vertellen als we niet echt bedreigd waren zouden we ons land niet verlaten. In die dertien jaar er niet aan gedacht om ons land te verlaten. Heeft u vandaag de verschillende redenen voor uw vertrek kunnen vertellen? Ja. Dan gaan we hier het interview afsluiten. Heeft u de tolk goed begrepen? Ja. Wenst u nog iets toe te voegen? Neen." (de Raad onderlijnt) (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 11).

Hieruit blijkt dat tweede verzoekster wel degelijk ruimschoots de kans kreeg om haar volledige relaas uiteen te zetten. Zij is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en het komt niet aan de *protection officer* toe om het gehoor te "sturen".

Dit klemt des te meer daar verzoekers in onderhavig verzoekschrift met een sterk gewijzigd asielaanvraag op de proppen komen, waaromtrent zij verklaren dat zij tijdens hun gehoor op het CGVS niet de waarheid konden vertellen *"omdat hun neef dit hen zo had opgelegd"* en omdat zij schrik hadden en angstig waren. Er kan dan ook niet worden ingezien dat tweede verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS reeds alle nieuwe elementen die in onderhavig verzoekschrift worden aangevoerd zou hebben verteld indien dit gehoor langer zou hebben geduurd, temeer daar uit het bovenstaande blijkt dat zij hier wel degelijk de kans toe kreeg.

Vervolgens dient erop gewezen dat verzoekers op de DVZ een vragenlijst dienden in te vullen waarop onder het punt "Voorafgaand advies" onder meer het volgende wordt gesteld:

"Wat wordt er van u (als asielzoeker) gedurende heel de asielaanvraag verwacht?"

- *U moet steeds de waarheid vertellen.*
  - *Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.*
  - *Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen."* (administratief dossier, stukken 18).

Aldus kunnen verzoekers in onderhavig verzoekschrift niet dienstig verwijzen naar de druk die *"door hun neef"* zou zijn opgelegd of naar het feit dat de broer van tweede verzoekster in Jordanië een dossier heeft bij UNHCR waarvan hij niet wou dat verzoekers dit zouden belasten. Dit klemt des te meer daar op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Het feit dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift plots een sterk gewijzigd asielaanvraag naar voor brengen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit asielaanvraag.

Verder dient vastgesteld dat het asielrelaas dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift aanvoeren op zich evenmin kan leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers omwille van de hierna volgende redenen.

Verzoekers brengen een hele reeks stukken bij ter staving van de identiteit en werkzaamheden van de broers van tweede verzoekster (verzoekschrift, stukken 41-48 en eerste aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 4), stuk 50). Hoewel *prima facie* geloof kan worden gehecht aan de professionele activiteiten van deze broers, maken verzoekers evenwel niet aannemelijk dat zij hierdoor persoonlijk problemen zouden hebben gekend met de sjjiitische militie AAH. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom verzoekers er niet in slagen om een stuk bij te brengen ter staving van de professionele activiteiten van eerste verzoeker voor de zender El Rafediri. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde eerste verzoeker immers nog dat hij werkte op een visveiling in Bagdad (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 7). Verzoekers slagen er wél in de professionele activiteiten van de broers van tweede verzoekster, die blijkens verzoekers verklaringen zelf in verschillende landen in de wereld verblijven, te staven aan de hand van documenten, doch zij zijn blijkbaar niet in staat de professionele activiteiten van eerste verzoeker aan te tonen aan de hand van documenten. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat eerste verzoeker zelf werkzaam zou zijn geweest voor een televisiezender, waardoor tevens afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het feit dat hij door AAH zou zijn aangesproken om zijn schoonbroer vanuit Jordanië naar Irak te lokken.

Verder voeren verzoekers aan dat de broer van tweede verzoekster, A.M.H., voor een zender zou werken in Jordanië en de Verenigde Arabische Emiraten waarop kritiek wordt getoond op de sjjiitische militie AAH. Uit de voorgelegde CD-roms (verzoekschrift, stuk 41) kan dit evenwel niet worden afgeleid, aangezien de videofragmenten erop niet voorzien zijn van enige vertaling. Het document van UNHCR van deze broer (verzoekschrift, stuk 49) stelt enkel dat A.M.H. zich bij UNHCR in Jordanië heeft aangemeld als vluchteling en dat zijn aanvraag wordt onderzocht. Er wordt echter geen enkele melding gemaakt van de reden(en) die A.M.H. ertoe zouden hebben aangezet om zich bij UNHCR in Jordanië te melden. Ook hieruit kan dan ook geen enkel element worden afgeleid dat in hoofde van verzoekers een geloofwaardig feit zou kunnen uitmaken dat hen de bedreigingen vanwege AAH op de hals zou kunnen halen. Evenmin valt uit dit document af te leiden op welke wijze verzoekers het dossier van deze broer bij UNHCR in Jordanië zouden kunnen belasten door in België van bij de aanvang van hun asielprocedure de waarheid te vertellen. Verzoekers laten ook na dit *in concreto* uiteen te zetten in hun verzoekschrift.

Wat betreft de asielaanvraag die de andere broer van tweede verzoekster, Ah.M.H., in België heeft ingediend, ontbreekt eveneens ieder concreet element. Verzoekers brengen immers enkel diens "bijlage 26" bij (verzoekschrift, stuk 46), doch hieruit valt evenmin een element af te leiden dat in hoofde van verzoekers zou kunnen worden beschouwd als een aanleiding voor AAH om hen te bedreigen in Irak. Er dient bovendien op gewezen dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld.

Betreffende de erkenning van nog een andere broer van tweede verzoekster, O.M.H. in Duitsland (tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9), stuk 53) dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte documenten hieromtrent evenmin kan worden afgeleid om welke reden deze broer door de Duitse asielinstanties als vluchteling zou zijn erkend. Aldus kan hieruit evenmin enig element worden afgeleid dat in hoofde van verzoekers zou kunnen aantonen dat zij in Irak persoonlijk problemen zouden hebben gekend met de sjjiitische militie AAH. Opnieuw dient er bovendien op gewezen dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld.

Uit de paspoorten en de foto's van de ouders van tweede verzoekster (tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9), stukken 51, 52 en 54) blijkt inderdaad dat zij zich naar Egypte hebben begeven, doch er kan geenszins uit worden afgeleid dat zij zouden zijn gevlucht naar aanleiding van problemen die zouden zijn ontstaan omwille van de professionele activiteiten van verschillende van hun zonen of hun schoonzoon. Integendeel, de foto's bij de piramides geven eerder blijk van een toeristische uitstap.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat eerste verzoeker zou worden gedwongen mee te werken met AAH, dient erop gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Bagdad geen sprake is van gedwongen rekrutering vanwege de sjjiitische militie. Het is in deze context overigens niet aannemelijk dat eerste verzoeker als soenniet door een sjjiitische militie tot medewerking zou worden gedwongen.

Verder verklaren verzoekers in onderhavig verzoekschrift zelf als volgt: “*Het werd duidelijk dat de militie geen problemen had met eerste verzoeker zelf*”. Hieruit kan nogmaals blijken dat er in hoofde van verzoekers geen geloofwaardige, concrete en persoonlijke elementen aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat zij problemen kennen met de sjitische militie AAH.

Er dient voorts nogmaals op te worden gewezen dat het feit dat verzoekers pas voor het eerst in onderhavig verzoekschrift een sterk gewijzigd asielrelaas naar voren schuiven, zonder dat zij hiervoor een afdoende verklaring kunnen bieden (zie *supra*), en mede gelet op het voorgaande, in ernstige mate afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit aangevoerde asielrelaas.

Verder dient vastgesteld dat het bijgebrachte psychologisch attest betreffende tweede verzoekster (tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9), stuk 55) geen afbreuk doet aan het voorgaande. In zoverre kan worden aangenomen dat een psychotherapeute geplaatst is om psychische problemen te diagnosticeren, dient vastgesteld dat dit attest melding maakt van verwarring in hoofde van tweede verzoekster, doch de uiteenzetting van het gewijzigde asielrelaas in onderhavig verzoekschrift kan bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde beïnvloed door deze verwarring. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze dit attest een ander licht zou kunnen werpen op het voorgaande. Voor het overige dient tweede verzoekster zich met betrekking tot eventuele medisch-psychische problemen te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangaande het schrijven van de zoon van verzoekers (rechtsplegingsdossier, stuk 13) dient vastgesteld dat, hoewel het bewonderenswaardig is dat verzoekers zoon reeds goed Nederlands kan schrijven, op zich uit dit schrijven evenmin elementen kunnen worden afgeleid die een ander licht zouden kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen.

De overige door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-39 en tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9), stukken 56-61) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre nog enig geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals verzoekers dit in de voorgaande fasen van hun asielprocedure uiteenzetten (zie bestreden beslissingen), dient erop gewezen dat verzoekers dienaangaande geen enkel dienstig inhoudelijk verweer voeren tegen de motieven in de bestreden beslissingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER